

Въ горне-то прѣдложеніе: *Богъ е вѣченъ* имя-то на прѣдмѣта, *Богъ*, за кой-то говоримъ, е *подлогъ*; рѣчь, *вѣченъ*, коя-то показва качество на подлога, е *прилогъ*; глаголъ *е*, что показва, че качество-то изрѣчено отъ прилога вѣченъ, приличя на подлога — Богъ, е *връзка*.)

188. Връзка-та и прилогъ-тъ, нѣкой-пѣтъ бывать слѣни вкупъ и изрѣчени само съ единъ глаголъ; на пр. намѣсто да кажѣ: *Сшоянъ е здравъ*, казвамъ: *Сшоянъ здравѣ*: въ такъвъ случай глаголъ-тъ, въ кой-то ся разумѣва връзка-та и прилогъ-тъ, казва ся *сказуемо*.

189. За подлогъ бива или съществително имя, или мѣстоименіе.

190. Връзка е всякога спомагателный глаголъ *съмъ* въ всички-ты си врѣмена.

191. Прилогъ-тъ ся изричя съ прилагателно имя, съ причастіе, съ съществително и съ мѣстоименіе *прилагателно*.

Примѣри:

Лѣношь-ша е омразна

Той е обикнѣшъ.

Пролѣшь-ша ще бѣде весела.

Книгы-шы сѣ мои.

Турція е царство.

Сшоянъ мысли.

Въ прьво-то отъ горни-ты прѣдложенія съществително имя *Лѣношь* е подлогъ, спомагателный глаголъ *е* — връзка, а прилагателно *омразна* е прилогъ.

Въ второ-то — мѣстоименіе лично *той* е подлогъ, *е* — връзка, причастіе *обикнѣшъ* — прилогъ.